

Raganiukei pikta

Kartą gyveno tokia ragana, ne ragana net, o raganiukė, mat jai buvo dar tik šimtas dvidešimt septyneri metai, o šitoks amžius raganai – vienas juokas.

Jos namas stovėjo vienišas gūdžiame miške. O kad jame šeiminkavo tik viena raganiukė, tai ir namelis buvo nedidelis. Na, bet jai

pakako ir tokio – geresnio nė nenorėjo. Nuo vėtrų namelio stogas buvo gražiai įlinkęs, kaminas persikreipęs, langinės girgždėjo visokiais balsais. Prie galinės namelio sienos buvo pristatyta duonkepė krosnis. Ji būtinai reikalinga. Kokie gi raganos namai be duonkepės krosnies!

Raganiukė turėjo varną Abraksą, mokantį kalbėti. Jis mokėjo ne tik kranktelėti „Labas rytas!“ ar „Labas vakaras!“, kaip kiti kalbėti išmokę varnai, bet galėjo pasakyti, ką tik nori. Raganiukė labai jį brangino, nes varnas buvo didžiai išmintingas ir visada droždavo jai visą teisybę į akis, nieko nenu tylėdamas.

Raganiukė kasdien maždaug po šešias valandas mokėsi burti. Mat būrimas ne toks jau paprastas daiktas. Jei tingėsi, niekada neišmoksi gerai burti. Pirma reikia išmokti paprastų burtų, o paskui – sunkesnių. Burtų knygą reikia iškalti nuo pirmo iki paskutinio puslapio ir negalima praleisti nė mažiausios užduoties.

Raganiukė buvo priėjusi dar tik du šimtai tryliktąjį burtų knygos puslapį. Ji mokėsi už-

leisti lietu. Sėdėjo ant suolo prie duonkepės krosnies, ant kelių atsivertusi knyga, ir būrė. Varnas Abraksas tupėjo šalia ir rūstavo.

– Turi užleisti lietu, – krankė jis piktai, – o tau kas išeina? Pirmą kartą ėmė lyti baltosiomis pelėmis, antrą kartą – varlėmis, trečią – kankorėžiais! Gal bent dabar užleisi tikrą lietu!

Raganiukė pamėgino ketvirtąjį kartą. Paleido debesį danguje, pasimojo jį arčiau, o kai debesis jau atsidūrė ties jų galvomis, sušuko:

– Lyk!

Debesis praplyšo, ir ėmė lyti... pasukomis!

– Pasukos! – krankštė varnas. – Tu kuoktelėjai, ar ką! Kuo gi dar nudžiuginsi? Gal skalbinių spaustukais? Ar batų vinimis? Tada geriau užleisk duonos trupinių arba razinų lietu!

– Matyt, burtažodžius būsiu supainiojusi, – tarė raganiukė.

Kartais ir anksčiau jai šitaip pasitaikydavo – tai šis, tai tas ima, žiūrėk, ir nepasiseka. Bet kad nepasisektų keturis kartus iš eilės – to dar nebuvo!

– „Burtažodžius būsiu supainiojusi“! – krankė varnas. – Pasakysiu, kas tau yra. Tu išsiblaškiusi! Jei burdama galvosi visai ką kita, tai, žinoma, suklysi! Tau reikėtų labiau susikaupti, štai kas!

– Tu taip manai? – tarė raganiukė. Paskui tik klapt užvertė burtų knygą ir piktai suriko:

– Taip, taip! Teisybė, kad išsiblaškiusi! Bet ar žinai, kodėl? – Ji žybtelėjo į varną akimis. – Todėl, kad aš tiesiog sprogstu iš pykčio!

– Iš pykčio? – pakartojo varnas Abraksas. – Kas gi tave supykde?

– Man pikta, – aiškino raganiukė, – kad šiandien Valpurgijos naktis. Šiąnakt visos raganos susirinks šokti ant Bloko kalno.

– Na tai kas?

– Nagi tas, kad aš dar per maža, man dar negalima šokti, sako senės raganos. Jos neleidžia man atjoti ant Bloko kalno ir šokti kartu su jomis!

Varnas mėgino paguosti raganiukę:

– Matai – tau tik šimtas dvidešimt septyneri metai, todėl tu negali norėti, kad senės raganos tave laikytų didele. Kai paaugsi, galėsi daryti, ką nori.

– Ką čia šneki! – sušuko raganiukė. – Aš noriu jau šiąnakt pasišokti. Supranti?

– Kas negalima, tai negalima, ir reikia mesti iš galvos, – krankė varnas. – Kam dar pykti? Argi kas nuo to pasikeis? Turėk proto! Ką gi čia padarysi?

Bet raganiukė pasakė:

– Žinau, ką padarysiu! Šiąnakt nujosiu ant Bloko kalno!

Varnas išsigando.

– Ant Bloko kalno? Juk senės raganos tau uždraudė! Jos nori šokti vienos!

– Pamanyk! – šūktelėjo raganiukė. – Maža kas draudžiama! Svarbu tik, kad nenutvertų...

– Bet jos tave nutvers! – išpranašavo varnas.

– Et, niekai! – atkirto raganiukė. – Įsimaišysiu, kai jos jau bus išismaginusios, o namo išjosiu nesibaigus linksmybėms. Šiąnakt ant Bloko kalno bus tokia maišatis, kad niekam ir į akį nekrisiu.

Oi-lia, Valpurgijos naktis!

Raganiukė nepabūgo varno Abrakso pranašysčių ir naktį nujojo ant Bloko kalno.

Visos senės raganos jau buvo susirinkusios. Išsitaršiusiais plaukais, vėjo plaikstomais sijonais, šoko dūko aplink savo laužą. Iš viso ten

jų buvo, ko gero, penki ar šeši šimtai. Kalnų, miškų, pelkių, miglų ir audrų, vėjų, pasakų namelių ir žolių raganos sukosi malėsi lyg pašėlusios, mosikuodamos šluotomis.

– Valpurgijos naktis, oi-lia, Valpurgijos naktis! – dainavo raganos mekendamos, krankdamos, krykšdamos, griausmais griaudėdamos ir žaibus svaidydamos.

Raganiukė nepastebėta įsimaišė tarp šokėjų.

– Oi-lia, Valpurgijos naktis! – dainavo šaukė ji kiek tik jėgos leido. Skriejo sūkurium aplink raganų laužą ir viena sau galvojo: „Pamatytų dabar mane Abraksas – išverstų akis kaip pelėda!“

Tikriausiai ir toliau viskas būtų gerai klojėsi, tik nereikėjo jai pasipainioti po akių savo tetai, audrų raganai Rumpumpei. Ji buvo išdidi, pikta ir visiškai nesuprato juokų.

– Žiūrėk tu man! – sušuko jinai, toje maišatyje susidūrusi su raganiuke. – Tai bent! Ko tau čia reikia? Atsakyk! Argi nežinai, kad jauniklėms šianakt nevalia rodytis ant Bloko kalno?

– Neišduok manęs! – išsigandusi ėmė prašyti raganiukė.

Teta Rumpumpelė atkirto:

– Nė nemanyk! Tave, tokią begėdę, reikia nubausti!

Susidomėjusios raganos sulėkė artyn ir apsupo jas abi glaudžiu ratu. Audrų ragana įpykusi viską išpasakojo; paskui paklausė, ką daryti su raganiuke.

Miglų raganos ėmė šaukti:

– Tegu išperka savo kaltę!

Kalnų raganos spygavo:

– Pas raganų močią! Tuo pat pas raganų močią!

– Taip, taip! – ėmė šaukti visos raganos. – Griebkit ir tempkit pas raganų močią!

Raganiukė prašė, maldavo, bet veltui. Teta Rumpumpelė nutvėrė ją už pakarpos ir nuvilko pas raganų močią. Šioji karksojo savo soste, suręstame iš puodšakių. Suraukusi kaktą ji išklusė audrų raganą. Tada sugriaudėjo ant raganiukės:

– Kaip tu drįsai šią naktį atjoti ant Bloko kalno? Juk tokioms jaunoms raganoms tatai uždrausta! Gal tau protas susimaišė?

Drebėdama iš baimės, raganiukė atsakė:

– Nežinau. Staiga taip įsigeidžiau, taip įsigeidžiau – žirgt, apžergiau šluotą ir atjojau...

– Tai dabar būk maloni vėl joti namo! – įsakė raganų močia. – Nešdinkis iš čia, ir kuo greičiau! Arba aš supyksiu!

Raganiukė suprato, kad raganų močia sukalbama, ir paklausė:

– Tai gal bent kitais metais galėsiu šokti kartu su kitomis?

– Hm... – susimąstė raganų močia. – Šiandien dar negaliu tau nieko pažadėti. Jeigu iki to laiko pasidarysi gera ragana, tada pažiūrėsime. Prieš kitą Valpurgijos naktį sušauksiu raganų tarybą, ir mes surengsim tau egzaminą. Bet žinok, kad jis bus nelengvas.

– Ačiū tau! – pasakė raganiukė. – Ačiū tau!

Ji prižadėjo iki kitų metų pasidaryti gera ragana. Tada užsėdo ant šluotos ir jau norėjo joti

namo. Bet čia audrų ragana Rumpumpelė pasakė raganų močiai:

– Negi tu nenubausi šitos mažos akiplėšos?
– Nubausk ją! – kurstė kitos audrų raganos.
– Nubausk ją! – ėmė šaukti ir visos kitos. –
Tvarka turi būti! Jei atjojo į raganų šokius be
leidimo, tai tegul ir gauna taip, kad ilgai atsi-
mintų!

– Galėtume tą įžūlią rupūžiokę paspirginti
ant laužo, – pasiūlė teta Rumpumpelė.

– O gal uždarykim ją kelioms savaitėms? –
patarinėjo pasakų namelio ragana. – Namie
turiu tuščią žąsidę...

O viena pelkių ragana šitaip kalbėjo:

– Žinau, rodos, geresnį būdą! Duokit ją
man – įkišiu iki kaklo į dumblą!

– Ne, – pasipriešino žolių žiniuonės, – reikė-
tų jai kaip pridera išakėti veidą!

– Kas be ko! – suspigo vėjų raganos. – Bet ją
reikia ir gerai prilupti!

– Vytelėmis! – sušnypštė kalnų raganos.

– Juk galima ir su šluota! – patarė teta Rum-
pumpelė.

Raganiukei darėsi baugu ir šiurpu. Kas dabar
bus!